

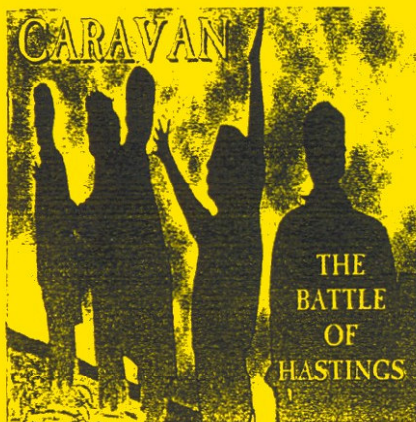
vervolg van pag 1

Ballads & Stampwerk

TBoH opent met 'It's a sad, sad affair'. Een romantisch lied, contrastrijk door het stevige gedrum van Coughlan, naast de acoustische gitaren van Hastings en Richardson. De laatste voegt de bekende lyrische Caravan-touch toe met fraaie mandoline-overdubs. Samen met het Hammondorgel krijgt het nummer daardoor precies de melancholieke sfeer die de tekst oproept. Kortom, een sterk openingsnummer, dat in deze contrasten direct de toon zet van het hele album. De luisteraar wordt verder tot het spitsen der oren geprikkeld door het ontbreken van een orgelsolo, terwijl de opbouw van het nummer daar wel naartoe werkt. Het tweede nummer heet 'Somewhere in your heart'. Een Caravan, te beluisteren in het romantisch idioom

draagt sterk de sfeer van 'Viola, mon Amour' de solo-CD van Geoffrey. Montmartre gehuld in mistsluiers! De opbouw benadrukt deze sfeer nog door het abrupte einde. Met het vierde nummer vangt het ruigere werk aan. 'Liar' doet in veel denken aan het nummer met dezelfde titel van 'Argent'. (Gecoverd en de hitlijsten ingezongen door Three Dog Night). Ook de 'hook' is dezelfde. Deze uitvoering liegt er evenmin om en verdient dan ook dezelfde score. Een van de betere nummers: Lekker stampwerk zoals gezegd, prima 'hook', al had het refrein, gezien de tekst, wel wat snauweriger gekund. Gitaar- en orgelspel staan borg voor een nummer, zinderend van ingehouden woede.

schoorsteen - vragen wij. Stevig up-tempo, door drums en acoustische gitaren, én -uiteraard!- mandoline en Wanderknabengesang peperen ons in dat we wel moeten doorstappen in de doolhof die leven heet. Een sardonische solo op fluit-ongetwijfeld de immer onbereikbare 'chicks & birds' verzinnebeeldend - sluit het nummer af. De gelaten wijze van zingen door nieuwe bassist Jim Leverton legt nog een extra dubbele bodem in dit lied. Waarmee we dan bij het 'we laten ons niet kisten'-gedeelte van het album zijn gearriveerd. In het zevende nummer 'This time' ontmoeten we het optimisme tegen beter weten in. Hoop naast verbittering. In de song gekoppeld aan de dromen van de oudjes, die elke dag over straat schuifelen op weg naar het krasloket. Dit alles gedra-

van 'Lovesong with flute' (van het debuut-album). Een fraaie ballad volgens de een, een tikkie te gek volgens de ander. Wel favoriet bij de vrouwen des huizes hier. Het nummer is heel geraffineerd in lagen opgebouwd - te danken aan de harmonieuze verweving van orgel en vervormde zangstemmen. (Het is een van de nummers waar het langst aan is gewerkt). Fraaie solo's voor gitaar en fluit. Brother Jimmy is weer groots op dit album!

Sampling-techniek

Het derde nummer, 'Cold as ice', is een staaltje van fraai sample-werk. Een tegendraadse melodie, zich geleidelijk aan naar een climax windt met het vioolspel van Geoffrey Richardson, en aangegeven door een even aangeblazen sax. Het nummer

Citeren uit 1e album

Met 'Don't want love' keert de CD weer terug naar het romantisch idioom. Hier een duidelijke reminiscentie aan het debuut-album. In het midden van de song en in de uitloop weerklinkt de haggigere gitaar van 'Where but for Caravan would I'. Een bewust citaat? Grand piano, fluit, acoustische gitaren dorpelen 'Don't' diep in de golven der melancholie. Midlife, nur midlife. Met het zesde nummer 'Travelling Ways', bereikt TBoH in meer dan één opzicht een trap. Het is het enige nummer op het album dat niet door Pye Hastings is gecomponeerd. Dave Sinclair tekent voor dit olijke nummer, geïnspireerd door de bekende volkswijsheden. Wat hangt er in huize Sinclair aan tegels op de

geen door een mooie 'rammelende' gitaar en toetsen, strak drumspeel, fraaie piano-accenten, een lekkere 'hook'. En culminerend in een solo op moog door Dave Sinclair als de 'ontladende huiltui'. Voor dit type song leent Pye's stem zich wel heel bijzonder. Nummer acht is 'If it wasn't for your ego' en verschaft ons een blik achter de coulissen van een popgroep. En wel op het onderling gekift dat uitbreekt, als het succes wegebt. In een hoger arrangement met mooie tempo- en accoordenwisselingen, zegt Pye Hastings 'z'n collega(s)' de wacht aan. Een mandoline zorgt dan nog wel voor enige lichtvoetigheid, maar de moog-solo staat nu geheel in het teken van het geschetter, waarmee dergelijke onenigheid gepaard gaat. Rest ons slechts te raden wie er zo ongenadig

Muzikale Activiteiten

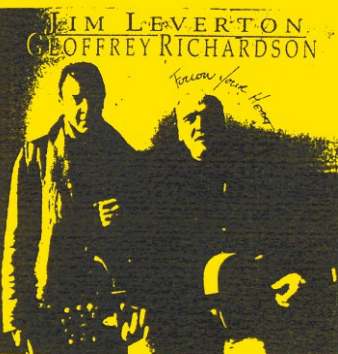
*Geoffrey Richardson en Jim Leverton hebben een aantal nummers uit hun pub-repertoire op CD uitgebracht: **Follow your heart** - (Mouse Records, MSECD 008 - 1995). Gekozen werd voor een combinatie van bekende en minder bekende songs van anderen ('favorieten') en songs, die Jim Leverton in z'n Humle Pie/Package of Three-jaren met Steve Marriott schreef. Geoff toont zich weer de vaardige multi-instrumentalist. Jim zingt en speelt bas, gitaar en toetsen. In een aantal nummers staat producer Ian Maidman hen bij op drums. Een bijzonder leuke CD, met een sfeer, die in de langzamere nummers neigt naar die bij Randy Newman. De stem van Jim heeft veel weg van die van Newman. Bijvoorbeeld in diens 'Marie'.

*Van Geoffrey Richardson verscheen eerder -in 1993- de solo-CD **Viola mon Amour** (Voiceprint VP 132 CD -1993). Muziek in de lijn van z'n activiteiten bij het Penguin Café Orchestra. Van simpel getokkel op de ukelele tot veelalig sample-werk. Vooral de titelsong is fraai met een hoog hypnotiseergehalte.

*Wat langer geleden alweer werd het solo-album uitgebracht, dat **Dave Sinclair** in 1976 met wat vrienden (o.m. de ons wel bekende John Murphy) maakte. Toentertijd hadden de muzikuitgevers geen belangstelling voor "Moon over Man". In 1993 dan toch op Voiceprint verschenen (VP119CD). Het album toont dat het van demo-versies naar volwaardige song soms nog een lange weg is. Met andere woorden, waar Dave voor mij een zeer begenadigd componist is -zoals al z'n songs voor Caravan bewijzen-, laat z'n talent hem op het solo-album nogal eens in de steek. Blijft, dat de oer-versies van 'The Piano Player' (jaja) en 'Make Yourself at Home' beter zijn dan de Caravan-varianten op 'The Album'.

*Ricard Sinclair heeft de afgelopen jaren drie CD's uitgebracht: **Caravan of Dreams** (HTD-records CD7) in 1992. Deze CD kent een eerste deel met onbekende songs en een live-gedeelte met uitvoeringen van bekende nummers als: Halfway between Heaven and Earth, en It

didn't matter Anyway. In 1993 volgde een live-dubbel CD: **An Evening of Magic** (Mellow Records MMP160 A/B). Alle successen en songs van 'Dreams' nog eens in fraaie, ingehouden arrangementen. In 1994 kwam **R.S.V.P.** uit. (In eigen beheer - RSS CD 01). Een CD met uitsluitend nieuw werk, gestoken in een jazzier, experimenteler jasje. *Meer oud-bassisten van Caravan zijn actief met solo-albums. **Mike Wedgwood** bracht in 1993 op Voiceprint (VP143CD) **Places like these** uit. Naar mijn mening een opvallend geslaagd album. Mike toont zich een meester in vele genres.

Er staat nogal wat funky stuff op. Daarnaast is hij ook op dreef in het Camel- en Caravan-idioom. De suite 'A Piece' van 7 minuten en 'Indigo' kunnen zo bijgezet in de eregalerij van het beste van genoemde twee.

*Van **John Perry** - bassist op Caravans 'For Girls...' (1972) en ' & The new Symphonia' (1973)- kwam onlangs z'n tweede solo-album, opgenomen in 1977, uit: **Uncle Seabird** (Voiceprint VP169CD). Ik heb het niet gehoord, verlaat me hier dus op het oordeel van Manfred Bress: Melodius, dromerig, poëtisch van sfeer, dankzij de medewerking van Rupert Hine, Geoffrey Richardson, en Simon Jeffes (de laatste twee weer van Penguin Café Orchestra). In 1976 verscheen de eerste solo-LP van Perry, **Sunset Wadings** met dezelfde bezetting en sfeer. Ook dat album ken ik niet. Wellicht dat een van de CoCa*fans uitkomst kan brengen?

*En nu we toch aan het opsommen

zijn. Van good-old **Jimmy Hastings** is in 1986 een cassette verschenen van het duo dat hij met vriend John horler indertijd vormde: **Point of Intersection**. (MaxSound MSCB 19) Jazzy-tunes op clarinet en sax en piano.

*Jimmy's dochter Anne-Marie speelt met vriendin Sally in het **Bishop - Hastings Duo** piano. Klassieke muziek dus en inderdaad Debussy (En Blanc et Noir) en Brahms (Sonata in Fmineur - Opus 34 b) de revue op de in eigen beheer uitgegeven cassette, treffend **Music for Two Pianos** genaamd.

*Is de interesse gewekt? Uw CoCaCap*is helpen gaarne bij het (gezamenlijk?) bestellen etc..

Concert CARAVAN in Tivoli (U.) uitgesteld.

Steel Pulse, 6 en 7 januari, Paradiso, Amsterdam. Oasis, 10 en 11 januari, Vredenburg, Utrecht. Alliance Ethnik, 12 januari, Atlantis, Alkmaar. Caravan, 12 januari, Tivoli, Utrecht. Coolio, 17 januari, Paradiso, Amsterdam. Selecter, 20 januari, Melkweg.

Oktober j.l. gaf Pye Hastings door dat in de eerste weken van 1996 alle bandleden beschikbaar waren voor een paar concerten. CoCaCamp* heeft direct contact opgenomen met MOJO. Daar ligt de schitterende toezegging te helpen bij het organiseren van een of enkele optredens in ons land. In geen tijd was de ideale datum (vrijdagavond) en zaal (centraal in het land) vastgelegd: 12 januari Tivoli, Utrecht. Alleen, eind november volgde een fax: De band ging die weken de studio in voor het opnemen van een acoustisch album. Concert dus tot nader order afgeblazen. Over een nieuwe datum valt nog niets te zeggen. Er moet in Canterbury ook weer brood op de plank komen. De mannen plannen rond de zomer. Ga dus in juni dan wel september niet te ver en te vaak huis.

3

zonder echte bedoeling. Min of meer over iemand die een relatie wil zonder verstrikt te raken in de emoties van de liefde.

Travellin' ways: Dave had een song, die hij graag wilde doen en die leek wel geschikt. Op het laatste moment kwam-ie met de tekst. Dave vond dat Jim Leverton het moest zingen - hij geeft wat meer de voorkeur aan een zwaardere stem, dan de mijne, prima toch. Het is Dave's song, dus had hij er alle zeggenschap over. Al hebben we natuurlijk allemaal een duit in het zakje gedaan.

This time: Ik kreeg de inspiratie voor dit nummer toen ik een paar jaar geleden terug kwam van een tournee en ontdekte dat er een broodtekort was. Lange rijen voor de bakkerswinkels zoals in de oorlog, stelde ik me voor. Een paar maanden later, zag ik die rijen weer, maar nu voor de Loterijwinkels. Ik trok een parallel tussen een oud dametje dat in oorlogstijd in de rij staat voor brood staat, om te overleven, en een vrouwtje dat uit hoop in de rij staat, om een lot te kopen. Verder heb je oude mensen, die nogal op hun hoede zijn, behalve als ze in de rij staan en een praatje beginnen. Dat beeld had ik hierbij ook voor ogen.

If it wasn't for your ego: Geïnspireerd door het zelfbeklag, dat bij mensen, met name muzikanten, gaat spelen, als ze niet meer mee kunnen.

It's not real: Scott, Aitken en Waterman beweren altijd dat je je beste ideeën moet stoppen in het eerste couplet. Ik leg dit idee op alles, wat men zoal over de vrouw zegt. Dan draai ik het om en zeg: 't is niet waar'.

Wendy wants another 6" mole: Ik was in de studio bezig met een overdub. Ik liep eruit en trof iedereen in een deuk om de inhoud van een briefje. Een telefoontje van een meisje - Wendy - in Bristol. Ze vroeg om nog een boorapparaat van 6 inch. (Pye is de eigenaar van Molequip en verhuurt boorapparatuur voor grondwerken)

De volgende dag ging ik de apparaten leveren en kreeg meteen het idee voor een song. Ik kwam terug in de studio en zei: "Laten we stoppen met waar we mee bezig zijn, en deze song opnemen". Iedereen vond het leuk. Het is een spontaan gemaakt nummer, dankzij het briefje.

I know why you're laughing: De melodie borrelde op - gewoon een van die dingen die men schrijft. Het

Roll over & lay down Caravan Caravananalysis:

door Kamiel Smit

Een van de albums die zelfs voor Caravan-begrippen experimenteel is, schijnt *'For girls who grow plump in the night'* te zijn. Misschien is het daarom dat daar een van mijn meest favoriete Caravan nummers op staat, namelijk *'Memory Lane, Hugh'*, met de gitaarrit, die iedereen door een tentamenperiode heen krijgt. De plaat is experimenteel doordat voor het eerst de viool een hoofdrol speelt in de muziek. Voor een groot gedeelte is het echter een pakkende rock 'n' roll plaat.

heeft niet echt een speciale bedoeling. Ik zou het echt niet weten.

Be all right/ Chance of a lifetime (alleen te vinden op de Japanse persing): De Japanners willen graag het gevoel hebben dat ze iets speciaals, iets anders hebben - kennelijk is een extra nummer op hun albums daar een normale zaak. Ze kwamen er op het allerlaatst mee, dus gingen Geoff en ik maar akkoord. Barry (Riddington van HTD-records) had het nog niet gehoord, of hij vroeg me of ik een heel album met soort materiaal wilde maken. Maar al te graag, zei ik. Ik denk dat we dat in februari ('96) kunnen opnemen, maar het hangt af van de vraag of 'The Battle of Hasting' het goed doet. (*Verdomd jammer, dat dit nummer niet op de Engelse persing staat: het is een prachtige 'acoustische' versie van het nummer van 'For Girls who Grow Plump in the Night'. Met acoustische gitaren, viola's, en fluiten en daar Pye's stem overheen. Prima werk!*)

In nummers als *'Memory Lane, Hugh'*, *'Headloss'* en *'Hoedown'* komt het experiment met stijlen dicht bij een regelrechte parodie van muziek van bijvoorbeeld Status Quo. Luister bijvoorbeeld naar de muziek en de tekst van *'Headloss'*, waarin observaties over de rock 'n' roll muzikant en typische 'idoomteksten' een leuke combinatie opleveren, *'It's no surprise I've got weary (loderige) eyes, but that's all that I have and that's all that I want'*.

Toen dit tijdens het bezoek aan Pye Hastings ter sprake kwam, moest Pye hartelijk lachen om mijn idee. Ik zat er niet ver naast! De nummers zijn geschreven na de tournee die Caravan heeft gemaakt door Australië samen met Lindisfarne en, jawel, Status Quo. De tournee bleek een leerzame ervaring! De leden van Caravan bepaalde bij optredens de volgorde van de nummers die ze zouden spelen altijd zo, dat aan het eind van het concert het publiek op de banken stond. Dan was de avond geslaagd. Nee, dan Status Quo; door hun stampende muziek en brutale presentatie gingen de mensen vanaf de eerste noot uit hun dak. Dit was Pye e.s. ook niet ontgaan.

Indrukken en oordelen over de meestampbaarheid en meezingbaarheid van nummers en over wat een concert geslaagd maakt werden verwerkt in de muziek van *'For girls...'*. Maar natuurlijk ook op geniale wijze in de teksten, zoals in bovenstaande voorbeeld uit *'Headloss'* en in de traditionele toegift (!) *'Hoedown'*. Ik citeer: *"...Yes indeed, that's what we need, for everybody to sing"*. Onderschrijft Caravan hier het belang van *'audience participation'*? Probeer maar eens mee te klappen!

De volgende keer de *'Muppet - connection'*.

Interview met Pye Hastings:

Met dit idee helder voor ogen

door Ralph Cross.

Het verschijnen van *'The Battle of Hastings'*, eind september vorig jaar, was een uitgelezen moment om Pye Hastings en z'n zoon Julian, wat vragen te stellen over het nieuwe album en het maken ervan.

Al sinds 1990 gaan er geruchten dat er een album van Caravan met nieuw materiaal op stapel zou staan, dus waarom nu dan toch eindelijk?

PH: Barry Riddington van HTD-records liep al enige tijd rond met het idee van een nieuw Caravan album. Na het redelijk succes van *'Cool Water'* zette hij het idee door. Ik wilde een Pye Hastings solo-album maken, maar hij denkt dat dat maar een klein aantal kopers zal trekken. Dus heb ik hem voorgerekend wat een Caravan album zou gaan kosten. En daar stemde hij mee in.

Vanwaar de titel: The Battle of Hastings?

PH: Die slaat op m'n 'gevecht' met de platenmaatschappijen, door de jaren heen, in m'n speurtocht naar steun voor het maken van m'n eigen album. Nooit gelukt! Verder klinkt de relatie tussen m'n zoon Julian, m'n broer Jimmy en mijzelf er in door. Het is een woordspeling, als bij andere albums, bv. *'Cunning Stunts'*.

Hoe kwam de line-up tot stand?

PH: Julian koos ik als producer, vanwege z'n ervaring. Hij heeft gewerkt met heel wat artiesten, zoals KLF, en dat heeft hij echt goed gedaan. Wij tweeën hebben een verfrissend werkende verstandhouding. We zijn eerder vrienden te noemen dan vader en zoon. Als ik iets niet goed doe, krijg ik het te horen. Hij zegt wat hij meent, en remt me af wanneer dat nodig is! Wat de muzikanten betreft: de line-up heb ik zelf gekozen. Ik heb de

oudleden van Caravan benaderd. Met uitzondering dan van Richard Sinclair, omdat ik het gevoel heb dat de songs beter af zouden zijn met rock & roll baspartijen, en niet met basspel in een jazzy stijl. Geoff Richardson stelde toen Jim Leverton voor. Als Geoff niet toert, speelt hij af en toe met Jim in cafe's en clubs. Jim is ook sessiemuzikant. Hij heeft gewerkt met mensen als Georgie Fame en hij heeft gespeeld met Steve Marriott in *'Packet of Three'*. Ik geloof, dat er opnamen van hun werk wordt uitgebracht. Jim heeft ook gewerkt met Rory Gallager,

die pas overleden is. (Hij speelde ook in een van de latere versies van *'Humble Pie'* en van *'Juicy Lucy, begin '70 - RC'*) We speelden wat op proef met Jim en algaauw voegde hij zich naar onze stijl en had een grote inbreng.

Hoe verliepen de sessies voor het album?

PH: Er hing een prima sfeer: we konden het echt goed vinden met elkaar.

Waar komen de ideeën voor het album zoal vandaan?

PH: Ik had al akkoorden en melodieën bij elkaar gezocht, nog geen teksten, die schrijf ik meestal pas in de studio. Ik moet geïnspireerd raken en de studio roept dat bij me op. Ik had een balans tussen langzame en snelle songs in het hoofd. De bandleiden kwamen bij me thuis en we namen de eerste ideeën door. Ik had helder voor de geest wat ik wilde en gaf aanwijzingen. Een ieder kon zich erin vinden en dat was mooi meegenomen.

Was de band hier gelukkig mee? Het klinkt een beetje alsof ze op commando moesten spelen.

PH: Het pakte goed uit. De oorspronkelijke ideeën bleven overeind, maar de anderen drukten hun stempel op de opnamen. Buiten kijf: Caravan is de som van al onze talenten.

Ik heb de songs al heel wat keren beluisterd, en ze lijken elke keer beter te worden. Het is een te gek album, al heeft het een andere sfeer. Het is veel minder het oude Caravan met Geoff's violageluid en Dave's kunsten op toetsen. Heb je bewust geprobeerd het 'anders' te doen?

PH: Ik ben blij met je waardering - dank je wel. Ik was vastbesloten om meer 'songs' te maken. Per slot van rekening kan je niet hetzelfde blijven doen, je moet vooruit.

Zijn er nog songs afgekeurd, of buiten de boot gevallen?

PH: We hebben een stel 'reggae-achtige' songs uitgeprobeerd, maar ze werkten niet. Misschien doen we ze later nog eens, er zijn geen volledig afgeronde songs buiten dit album gelaten.

Welke song bevalt jou het meest?

PH: *'Cold as Ice'*, al is *'Liar'* de sterkste. Die zegt waar het op staat - een 'recht op wederhoor' - song. Ik ging op pad op basis van een toezegging, deed m'n deel, en werd uitgekleed.